

Arrest

nr. 261 104 van 24 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 24 januari 2020.

1.2. Op 18 februari 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 22 april 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U woonde in Residencial Antonio dat gelegen is in de stad Santa Tecla, departement La Libertad. U woonde daar samen met uw moeder, grootouders, tante en oom, uw nichten en uw twee broers waaronder J. (J. C., A. L., CGVS X, O.V. X). Bende MS13 was aanwezig in uw wijk. U zou uw laatste jaar in het middelbaar afronden en had van oktober 2019 tot 2 januari 2020 een eigen groenten- en fruitkraam waarmee u een inkomen verwierf. Op 9 januari ging u met drie vrienden – R., N. en D.- naar een restaurant gelegen dichtbij het park ‘El Cafetalon’ in Santa Tecla. In die buurt is geen bende aanwezig. Rond 11 uur in de avond kwamen drie onbekende mannen het restaurant binnen op de bovenverdieping waar jullie zaten en bekeken jullie ostentatief. De mannen gingen aan een tafel zitten. Niet lang nadat ze gezeten waren, stonden ze op en gingen ze het restaurant weer buiten. Enkele minuten later kwamen ze terug binnen en kwamen ze naar jullie tafel. Een van hen vroeg jullie of jullie problemen zochten met hen, waarop jullie ontkennend antwoordden. Hierop richtte één van de mannen een wapen op jullie. De kelner waarschuwde de twee veiligheidsagenten van de zaak die onmiddellijk tussenkwamen om de mannen te overmeesteren. De veiligheidsagenten grepen de drie mannen vast en zetten ze met geweld buiten. Rond 1 uur in de nacht kwam de baas van het restaurant aan en zei hij tegen jullie dat jullie best niet naar buiten gingen, gezien de mannen daar nog waren. Om 1.30 uur stonden zij er niet meer en belde de baas een privétaxi om jullie naar huis te brengen. In de taxi belde u uw moeder en vertelde u haar wat er was gebeurd. Na dit incident belandde u in een depressie en besliste u dat u mee met uw broer J. het land zou verlaten. Op 15 januari ging u uw paspoort halen. Later die dag vroegen vrienden u om mee voetbal te komen spelen in Residencial Las Colinas. U besliste op de uitnodiging in te gaan. In de wijk waar u voetbal speelt is geen bende aanwezig. Na afloop van de training, rond 4 uur in de namiddag, liepen dezelfde drie onbekende mannen op u af en begonnen zij u te bedreigen. Onmiddellijk hierop verscheen een camionet waaruit twee vrienden van hen uitstapten. Een van hen richtte een pistool op u en zei dat hij u er nooit meer wilde zien. Ze hadden u al eerder gewaarschuwd en de volgende keer dat ze u zouden zien zouden ze u vermoorden. U ging naar huis, vertelde alles aan uw moeder waarop jullie samen een vlucht naar België zochten en vonden. U verliet samen met uw broer J. El Salvador op 18 januari 2020 en kwam op 19 januari 2020 aan in België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 24 januari 2020. Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. U vreest vermoord te zullen worden door drie onbekende mannen nadat zij u gewapend bedreigden dat ze u niet meer wilden zien.

*Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging***

aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Verder zijn uw verklaringen over uw problemen dermate vaag en weinig overtuigend dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo weet u niet wat de drie mannen van u wilden (CGVS p. 17). Gevraagd hoe het komt dat u nooit eerder problemen kende maar plots op 9 januari werd aangesproken, zegt u dat u dat niet weet. U zegt dat de mannen het restaurant zijn binnen gekomen en jullie het koord rond jullie nek hebben gebonden (CGVS p. 8). Dit is een vage verklaring. De reden waarom u zo plots gevisieerd zou worden blijft dan ook een vraagteken. Verder weet u eveneens niet wie de mannen waren en waar zij afkomstig van waren, noch weet u of ze bendeleden waren (CGVS p. 11 en p. 12). Dat u uw land zou zijn ontvlucht vanwege een vrees voor bepaalde gewapende personen die u persoonlijk zouden viseren, maar geen enkele informatie kan geven over deze personen, noch over hun motieven doet ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Voorts valt op hoe veel moeite u vertoont om het incident in het restaurant op een overzichtelijke en samenhangende manier weer te geven en legt u bovendien ook tegenstrijdige verklaringen af, wat onmiddellijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw algehele relaas. Zo zegt u ten eerste tijdens uw vrij relaas dat de eerste keer dat de mannen in het restaurant waren, zij het restaurant weer verlieten zonder dat zij jullie aanspraken (CGVS p. 6). Later verklaart u echter plots dat de mannen de eerste keer dat zij in het restaurant waren hun bestelling niet opgediend kregen, omdat zij rechtstonden en naar jullie toekwamen. U wordt er op gewezen dat volgens uw relaas er de eerste keer dat zij in het restaurant waren niets gebeurde. U verbetert zich en zegt slechts dat zij de eerste keer gingen zitten, daarna naar buiten gingen, terug binnen kwamen en jullie aanvielen (CGVS p. 10). Dat u de zaken door elkaar haalt valt op en doet reeds twifelen aan de geloofwaardigheid van dit incident.

Ook over het verloop van de onderschepping zelf en de hierop volgende overheersing door de veiligheidsagenten legt u vervolgens vage en vreemde verklaringen af. Volgens uw verklaringen waren er drie gewapende mannen die jullie met een wapen bedreigden. Over hoe dit dan is afgelopen zegt u in uw vrije relaas louter dat twee beveiligingsagenten zijn tussengekomen en hen buiten hebben gezet. Dit is wel zeer beknopt en verklaart op geen enkele wijze hoe deze drie gewapende mannen, mogelijks leden van een almachtige bende, plotseling buiten zijn gezet (CGVS, p. 7). Ook op de DVZ zegt u louter dat de security hen had buitengezet (vragenlijst CGVS, vraag 5). Dergelijke vage en oppervlakkige verklaringen over dit incident zijn weinig geloofwaardig. Wanneer u dan concreet gevraagd wordt wat de security op dat moment heeft gedaan geeft uw nauwelijks enige bijkomende informatie: "De veiligheid heeft hen vastgepakt, het wapen afgenomen. De andere heeft het wapen opnieuw afgepakt. En die van de veiligheid heeft gezegd dat we beter ernstigere of zwaardere problemen konden vermijden." Opnieuw legt u weinig doorleefde of overtuigende verklaringen hierover af. Gevraagd hoe de twee beveiligingsagenten de drie gewapende mannen dan konden overheersen zegt u: "Een ervan was groot, zowat het dubbele als ik en hij heeft hem vastgenomen langs achter en ik veronderstel dat hij er in getraind is." Gevraagd naar de twee andere mannen zegt u: "Die van de veiligheid zijn hen ook gaan vastnemen en ze hebben ze drie op een rij gezet en de mannen van de veiligheid zijn er voor gaan staan opdat er niets zou gebeuren." Dat drie mannen zich machtig genoeg wanen om een restaurant met security binnen te stappen en jullie openlijk met een wapen te bedreigen maar u vervolgens geen enkel doorleefd of overtuigend beeld weet te schetsen over hoe deze, schijnbaar ongewapende, beveiligingsagenten de drie mannen wisten te overheersen doet uw relaas ongeloofwaardig overkomen.

Voorts verklaart u dat de veiligheidsagenten getraind zijn in zulke zaken en dat zij er in slaagden de man te ontwapenen en alle drie de mannen met kracht vast te nemen en met geweld buiten te zetten. In dit opzicht is het dan ook zeer vreemd dat wanneer u wordt gevraagd wat er uiteindelijk met het wapen gebeurde, u verklaart dat de man het terug afnam van de veiligheidsagent. Gevraagd wanneer dit gebeurde, zegt u dat dat op het moment was dat zij met drie op een rij stonden. De onbekende man strekte zijn hand uit en nam het wapen af. Gevraagd hoe het komt dat de veiligheidsagent dit toeliet gezien het gevaar van zo een wapen in de handen van die man, zegt u dat het misschien onoplettendheid was (CGVS p. 13). Dit is opmerkelijk en weinig overtuigend. Bovendien geeft u geen enkele informatie over wat deze mannen deden nadat ze het wapen terug hadden afgenomen, en evenmin nadat ze uit het restaurant werden gezet. Immers blijkt nergens uit uw verklaringen dat deze beveiligingsagenten gewapend waren. Het is dan ook volstrekt onduidelijk op welke manier jullie veilig zouden zijn in dit restaurant, noch waarom deze mannen verder niets meer ondernamen. Dit maakt dat uw verklaringen in het geheel niet weten te overtuigen.

Bovendien bent u ook onsamenhangend wat betreft uw reactie en die van uw vrienden op de ostentatieve blikken van de drie mannen. Zo zegt u initieel dat wanneer men zo gefixeerd bekeken wordt, zoals de drie mannen bij jullie deden, mensen denken dat er iets slecht is aan het gebeuren (CGVS p. 9). Wanneer u iets later wordt gevraagd wat u dacht op het moment dat de mannen zo naar jullie keken, zegt u dat u niets dacht. U had nooit gedacht dat er zoiets zou kunnen gebeuren (CGVS p. 10). Dit komt niet doorleefd over. Wanneer u wordt gevraagd of u en uw vrienden deze mannen becommentarieerden toen zij het restaurant de eerste keer verlieten, zegt u van niet. U wordt er op gewezen dat u zelf verklaarde dat men het slechtste denkt wanneer men zo wordt bekeken en wordt opnieuw gevraagd of u en uw vrienden werkelijk niets tegen elkaar zeiden toen zij weg gingen. Plots zegt u dat jullie zich hebben afgevraagd wie dat waren want niemand van jullie had hen ooit eerder gezien. Gevraagd wat jullie exact tegen elkaar zeiden zegt u dat jullie zich afvroegen waarom jullie dit overkwam. Jullie traiden samen op dezelfde plaats en hadden niemand kwaad gedaan (CGVS p. 11). Dat u in eerste instantie zou zeggen dat u met uw vrienden niets over de mannen had besproken nadat zij weg gingen de eerste keer en na enkele vragen hierover te hebben gekregen uw verklaringen slechts zou aanpassen, komt niet geloofwaardig over. Wanneer u wordt gewezen op deze aanpassing in verklaringen, begrijpt u de opmerking niet. U krijgt een uitleg over uw initiële antwoord en uw verklaringen achteraf en wordt gevraagd waarom u initieel zei dat u en uw vrienden niets hadden besproken met elkaar. Plots zegt u, in tegenstelling tot wat u eerder verklaarde, dat jullie jullie dit hebben afgevraagd toen jullie in de taxi zaten. Nogmaals gevraagd of jullie je dan niets hebben afgevraagd nadat jullie hen een eerste keer zagen en zij weg gingen zonder dat er iets gebeurde, zegt u simpelweg 'nee' (CGVS p. 11). De onsamenhangendheid van uw antwoorden is opvallend en doet daarom ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien is het ook opvallend dat u zich niets afvroeg na deze ostentatieve blikken te hebben gekregen en is het opvallend dat u en uw vrienden hier niets over zeiden, wat redelijkerwijs wel mag worden verwacht gezien zulke blikken wijzen op weinig goeds. Ook dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het incident, en bijgevolg ook aan de geloofwaardigheid van uw algehele relaas.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen op DVZ wat betreft het incident zelf verschillen met diegenen die u op het CGVS aflegt. Zo verklaarde u op DVZ dat 'de mannen' 'wapens' op jullie richtten (CGVS vragenlijst 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud blijkt echter dat er slechts één van de drie mannen één wapen op jullie richtte (CGVS p. 12). Wanneer u gevraagd wordt naar de reden van dit verschil in verklaringen, zegt u slechts dat u dat wou verbeteren. Gevraagd waarom u dat tot dan toe nog niet deed, zegt u slechts dat u na het interview zag dat er "wapens" stond in plaats van "wapen". U wordt er op gewezen dat niet enkel uw verklaringen over het wapen verschillen, maar ook uw verklaringen over hoeveel mannen een wapen op u richten, namelijk 'zij' (DVZ) of 'hij' (CGVS). U antwoordt slechts dat u dat heeft gezien nu, maar dat u er niet op lette toen uw interviewster het u zei (CGVS p. 18). Uw vage antwoorden kunnen dit verschil in verklaringen niet verantwoorden. Hierdoor wordt verder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts bent u zeer vaag over het gesprek dat u had met uw moeder in de taxi en komen uw verklaringen wederom niet overeen met uw verklaringen op DVZ. Zo zegt u wanneer u hierover wordt bevraagd dat u uw moeder vertelde dat u bedreigd was geweest en dat u vertelde wat er was gebeurd in het restaurant. U wordt er op gewezen dat u op DVZ verklaarde dat u tegen uw moeder aan de telefoon slechts zei dat u een probleem had gehad en dat u haar pas alles vertelde toen u thuis aan kwam (CGVS vragenlijst 5). U ontwijkt de opmerking en zegt hierop slechts dat u tegen uw moeder zei dat u een probleem had gehad en dat u bedreigd was geweest. Gevraagd hoe het komt dat er in uw DVZ verslag staat dat u heel uw verhaal pas deed toen u thuis aan kwam, antwoordt u wederom ontwijkend en bovendien ook

tegenstrijdig met wat u initieel tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde. Zo zegt u plots dat u uw moeder belde en zei dat u een probleem had gehad. Slechts bij thuiskomst vertelde u haar het volledige verhaal. Er op gewezen dat u uw moeder in de taxi wel al vertelde dat u bedreigd was geweest in het restaurant en welke problemen u daar had gekend, antwoordt u wederom vaag dat u haar enkel vertelde over het probleem en de bedreiging. Gevraagd in letterlijke bewoording te zeggen wat u tegen uw moeder zei op dat moment zegt u: 'Mama, ik heb een probleem gehad. En ik heb een aantal bedreigingen gehad en ik ben al op weg naar huis' (CGVS p. 14). Dit komt niet overeen met wat u op DVZ zei, noch met wat u zelf initieel verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud. U past uw onsamenhangende verklaringen verschillende keren aan en spreekt zichzelf tegen, dat er nog maar weinig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen. Dit doet ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw algehele relaas.

Ook uw verklaringen over het moment dat u besliste El Salvador te zullen verlaten zijn verschillend op het CGVS en op DVZ. Zo verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud spontaan dat u na het eerste incident in het restaurant in een depressie belandde en hierna besliste het land te zullen verlaten. U ging uw paspoort halen op 15 januari, vooraleer het tweede incident op straat plaats vond (CGVS p. 7 en p. 14). Op DVZ zei u echter dat na het incident in het restaurant uw moeder tegen u zei om het land te verlaten en om mee te gaan met uw broer. U zei hierop echter dat dat niet nodig was omdat de mannen misschien hadden gedronken of drugs hadden genomen. U besliste pas na het tweede incident om het land te verlaten (CGVS vragenlijst 5). Gevraagd om dit verschil in verklaringen op het CGVS en op DVZ te verklaren, ontwijkt u de essentie en geeft u een zeer vaag en nietszeggend antwoord.

U zegt slechts dat jullie gedacht hadden dat ze gedronken hadden of gedrogeerd waren. U vroeg ook aan uw moeder of het goed was dat u zou weggaan (CGVS p. 14). Hierop wordt u gevraagd waarom u op DVZ zei dat u tegen uw moeder had gezegd dat het niet nodig was dat u weg zou gaan, omdat de mannen misschien onder invloed waren. Opnieuw geeft u een ontwijkend antwoord dat bovendien geen steek houdt. U zegt dat u angst had om zich dat incident te herinneren. U zegt dat het een grote impact heeft gehad en dat er geen nood was om weg te gaan. Het was uw idee dat ze gedrogeerd waren (CGVS p. 15). Zowel het verschil in verklaringen op het CGVS en op DVZ als uw vage, nietszeggende en ontwijkende antwoorden wanneer u hierop wordt gewezen, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw eigen gedrag niet valt te rijmen noch met uw eigen vrees, noch met het gedrag dat te verwacht kan worden van iemand die zich in een dusdanige situatie bevindt. Zo besliste u na de bedreiging in het restaurant onmiddellijk het land te zullen verlaten omdat u voor uw leven vreesde en sloot u zich gedurende enkele dagen thuis op, maar besliste u tegelijkertijd op 15 januari om te gaan voetballen met uw vrienden (CGVS p. 6, p. 7 en p. 14). Van 9 tot 15 januari nam u extreme maatregelen. U zat opgesloten thuis en bracht uw dagen omwille van uw depressie al liggend, al slapend en zonder te eten door (CGVS p. 16). U wordt gewezen op uw angst en de hiermee gepaard gaande beslissing het land te zullen verlaten en gevraagd hoe het komt dat u ging voetballen op 15 januari. U zegt dat dit was om aan de stress en depressie te ontsnappen. U wordt gevraagd op welke manier het u zou helpen ontspannen om buiten te komen, gezien u angst had dat u vermoord kon worden buiten. Hierop zegt u slechts dat het een handelen zonder denken was. Dat u wel zou hebben beslist het land te verlaten wegens een vrees voor uw leven maar dan plots naar buiten zou gaan om te voetballen, en u hier louter over weet te zeggen dat u niet nadacht op dat moment, is weinig overtuigend. Gevraagd of u enige voorzorgsmaatregelen nam toen u ging voetballen, zegt u dat u met uw gsm in de hand ging om uw moeder te kunnen verwittigen en het op een lopen te kunnen zetten (CGVS p. 15). Dit valt bezwaarlijk te rijmen met uw stelling als zou u "zonder nadenken" besloot om te gaan voetballen. Het is bovendien redelijk te stellen dat het houden van uw gsm in uw hand niet kan worden beschouwd als een voorzorgsmaatregel die u zou kunnen beschermen tegen de moordlustigheid van drie agressieve mannen. Bovendien ging u op 15 januari met de bus naar Residencial Las Colinas waar u voetbalde (CGVS p. 16). Het is echter algemeen geweten dat het openbaar vervoer in El Salvador zeer gevaarlijk is en dat er vaak verschillende criminele feiten worden gepleegd op de bus zelf. Uw nonchalante beslissing om te gaan voetballen op 15 januari doet, versterkt door het feit dat u geen enkele geldige voorzorgsmaatregel nam, ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw algehele relaas.

Ook over dit tweede incident zijn uw verklaring op het CGVS oppervlakkig en vaag. Op de DVZ verklaart u hierover dat u rond 16 uur ging voetballen en dat u rond 18.30 uur naar huis ging. Op weg naar huis kruiste een camionette uw pad en de drie mannen van in het restaurant sprongen eruit. Vervolgens kwam nog een andere wagen aan waaruit nog eens twee mannen kwamen (vragenlijst CGVS, vraag 5).

Op het CGVS vertelt u tijdens het vrije relaas het volgende hierover: “Dus om 4 uur ga ik spelen en drie individuen zijn opnieuw me komen bedreigen. Daarop is er een camionette tevoorschijn gekomen waar twee vrienden zijn uitgestapt van hen en één heeft een pistool getrokken en gezegd dat hij me daar niet meer wilde zien”. U herhaalt nog dat ze zeiden dat ze u daar niet meer wilden zien (CGVS, p. 7). Dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud een emotionele indruk nalaat maar uiteindelijk dergelijk oppervlakkige en vage verklaringen aflegt, die bezwaarlijk overeenkomen met uw verklaringen op de DVZ doet verdere twijfels rijzen.

Ook dient nog te worden opgemerkt dat uw broer ook reeds problemen had gekend met bendeleden en met zijn leven bedreigd was geweest. Zijn problemen vonden plaats op 29 december, enkele dagen voordat u zelf problemen kende (CGVS X Vragenlijst, 5). Wanneer u wordt gevraagd of het incident van uw broer enige invloed op u zelf heeft gehad, begrijpt u de vraag niet. Gevraagd hoe u er op reageerde toen u hoorde wat uw broer was overkomen, zegt u slechts dat u zich slecht en ongerust voelde. Gevraagd of dit iets voor u veranderde, bijvoorbeeld op vlak van routines, zegt u slechts dat u met voorzorg bleef en opleette wanneer u alleen was (CGVS p. 17). Dat u dan op DVZ verklaarde na het eerste incident zich geen zorgen te maken – dat die mannen “gewoon drugs hadden genomen” – valt hier moeilijk mee te rijmen. Dat u nu bovendien verklaart reeds ongerust zou zijn geweest over wat uw broer was overkomen en hierdoor voorzichtiger leefde, doet verder nog meer vraagtekens plaatsen bij uw keuze om te gaan voetballen nadat u kort daarna zelf problemen kende.

Voorts is het gebrek aan communicatie met uw drie vrienden R., N. en D., zeer opvallend. Zo is het zeer vreemd dat u besliste om hen niet in te lichten over het incident dat plaats vond op 15 januari. Gevraagd waarom u hen hier niets over vertelde, zegt u dat dat was om hen geen schrik aan te jagen. Gevraagd of u hen niet kon waarschuwen en juist kon helpen door hen een signaal te geven dat jullie nog wel degelijk in gevaar waren, antwoordt u niet op de vraag. U zegt slechts dat na het incident zij aan u hebben gevraagd hoe het met u was en u zei dat u beter was. U heeft hen verder niets gezegd omdat zij ook in huis bleven en enkel met hun ouders buiten kwamen. Nogmaals gevraagd of u niet denkt dat u hen had kunnen helpen door hen te vertellen dat die mannen u een tweede keer hadden benaderd, zegt u slechts dat u hen had kunnen verwittigen maar dat dat gelijk stond met hen en hun familie meer schrik aanjagen. U wordt er op gewezen dat het risico nu eenmaal bestaat en dat u hen niet helpt door er niet over te praten. U wordt er op gewezen dat uw vrienden misschien inderdaad schrik zouden hebben moest u hen dit vertellen, maar dat zij dan ten minste wel hun voorzorgsmaatregelen zouden kunnen nemen. Wederom ontwijkt u de essentie van de opmerking en zegt u dat ze na het eerste incident de voorzorgsmaatregelen namen om niet meer te voet buiten te komen, enkel met de auto en met de ouders. U weet echter niet tot wanneer ze deze voorzorgsmaatregelen hebben genomen, wat uw vorige antwoord aan betekenis ontnaemt (CGVS p. 17). Dat u uw vrienden niet inlichtte over het tweede incident dat u kende is een vreemde keuze. U geeft voor deze keuze geen aannemelijke verklaring, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Via uw vrienden, die alle drie nog in de buurt van Santa Tecla wonen, heeft u verder ooit nog iets gehoord van de mannen waarmee jullie problemen kenden (CGVS p. 16, p. 17 en p. 18). Gevraagd waarom uw vrienden geen problemen meer hebben gekend met de bendeleden, zegt u dat dat is omdat zij voorzorgsmaatregelen hebben genomen. Ze kwamen niet meer alleen buiten en gingen enkel met de wagen weg (CGVS p. 18). Zoals echter reeds opgemerkt verklaarde u zelf dat u niet weet of ze deze voorzorgsmaatregelen nog toepassen sinds uw vertrek uit het land. Hierdoor verliest uw verklaring voor de reden dat uw vrienden geen problemen meer hebben gekend zijn betekenis. Via uw familie heeft u ook nooit meer iets vernomen over deze mannen (CGVS p. 19). Uw familie heeft ook geen problemen meer gekend (CGVS 2012199 p. 6). Dat u nooit iets meer over de mannen of hun drijfveer zou zijn te weten gekomen en dat niemand in El Salvador nog problemen met hen zou hebben gekend, is opmerkelijk. Dit komt de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit, die niet onmiddellijk wordt betwist.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekende partij stelt dat verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert en dat zij uitgebreid heeft verteld over de bedreigingen door de bendeleden die haar hebben gedwongen om haar land te verlaten. Verzoekende partij poneert dat het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn, niet betekent dat zij niet gewelddadig te werk gaan en dat hun leven niet in gevaar zou zijn.

Zij ontwikkelt het middel als volgt. “Vervolgens stelt verwerende partij ‘het vreemd te vinden dat verzoekende partij niet zou weten waarom zij plots gevisieerd werd: “...”.Is niet ernstig in haar kritiek. Deze redenering toont aan dat zij absoluut geen besef heeft van hoe de bendes in EL Salvador te werk gaan. Uiteraard weet verzoekende partij niet waarom de bendeleden haar opeens viseerden. Dat gebeurt nu eenmaal. Eens je op hun radar komt, geraak je er niet meer van af. De gedragingen van de bendes zijn niet altijd logisch, maar hun ‘onlogisch gedrag’ kan bezwaarlijk aan verzoekende partij verweten worden. Dat verzoekende partij niet veel kan vertellen over de mannen die haar bedreigden, hoeft evenmin te verbazen. Het is niet zo dat de bendes te koop lopen met hun identiteit en hun lidmaatschap bij de ene of andere bende en hun motieven. Het is dan ook niet ernstig te verwachten dat verzoekende partij hierover gedetailleerde informatie kan geven. Verwerende partij stelt dat verzoekende partij het incident in het restaurant niet op een overzichtelijke en samenhangende manier zou kunnen vertellen - quod certe non: “...”.Verwerende partij zoekt werkelijk spijkers op laag water. Het is geen film die verzoekende partij klakkeloos navertelt. Dat er sommige details anders zijn als zij specifieke vragen wordt gesteld en het dan ook enigszins verschilt van haar vrij relaas, betekent niet dat hetgeen verzoekende partij vertelde gelogen zou zijn. Verwerende partij zoekt tegenstrijdigheden waar er geen zijn en tracht op elke mogelijke manier het relaas van verzoekende partij onderuit te halen om

haar internationale bescherming te kunnen weigeren. Dit is niet ernstig. Dat verwerende partij de verklaringen en gedragingen van verzoekende partij onsamenhangend vindt, betekent niet dat het niet zou zo gebeurd zijn. Verwerende partij baseert zich louter op haar subjectief aanvoelen om het volledige relaas van verzoekende partij als ongeloofwaardig af te doen. Nochtans vertelde verzoekende partij erg uitgebreid over hetgeen haar was overkomen en waarom zij is moeten vluchten uit El Salvador. Verzoekende partij is nog steeds erg getraumatiseerd en was erg emotioneel tijdens het gehoor - wanneer zij terug moest denken aan al hetgeen haar was overkomen: p. 6-7 CGVS: "...". Verwerende partij kan bezwaarlijk beweren dat het relaas niet doorleefd zou zijn en dat verzoekende partij niet oprecht over kwam... Verzoekende partij werd bedreigd met een pistool, zij heeft hier nog steeds nachtmerries van en lijdt aan een depressie. Verwerende partij gaat hier erg makkelijk over en ziet alles zwart-wit zonder rekening te houden met het kwetsbaar profiel van verzoekende partij en alles dat zij heeft moeten doorstaan. Verwerende partij verwijt verzoekende partij vermeende tegenstellingen tussen haar verklaringen op de DVZ en haar gehoor op het CGVS: "...". Verzoekende partij kreeg pas op het CGVS de kans om alles uitgebreid te vertellen. Op de DVZ moest zij alles kort en bondig vertellen, en kropen er fouten in de vertaling. Verzoekende partij werd telkens onderbroken met de mededeling dat zij op het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om alles uitgebreid te vertellen, wat zij ook heeft gedaan. Verzoekende partij meent dan ook dat haar geen tegenstellingen kunnen worden verweten en volhardt in haar verklaringen zoals gedaan op het CGVS. Verzoekende partij kon geen kant op. Zij kon evenmin beroep doen op haar eigen autoriteiten. Verzoekende partij was de wanhoop nabij en zag geen andere uitweg dan met haar kinderen te vluchten uit El Salvador. Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik rekening gehouden met het kwetsbaar profiel van verzoekende partij en het feit dat zij in EL Salvador geen bescherming kon genieten van de autoriteiten. Immers, de politie is eveneens geïnfiltrerd door bendeleden. Dit is niet louter gesteund op hypothesen maar blijkt uit objectieve rapporten: de politie in El Salvador is bijzonder corrupt en werkt vaak samen met bendeleden en informatie doorspeelt naar hen: p. 78-80 Country Policy and Information Note van januari 2021 (stuk 3) "...". Verzoekende partij vreest voor haar leven. Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik de gegrondheid van de vrees voor het leven van verzoekende partij. Het is duidelijk dat verwerende partij de werking van de bendes in El Salvador niet kent. Verzoekende partij werd er bedreigd. Zij kon geen kant meer op. Uit de motivering van verwerende partij blijkt dan ook dat verwerende partij onredelijk en onvoorzichtig te werk is gegaan bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partij. Verzoekende partij meent dan ook dat zij weldegelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus." Zij stelt niet te begrijpen hoe verwerende partij na haar motivering over de situatie in El Salvador kan stellen dat zij kan terugkeren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven. Zij werpt op dat het rapport waarop verwerende partij zich baseert achterhaald is en dat anno 2020 de (humanitaire) situatie in El Salvador ontspoord is. Het land wordt gerund door bendes en wordt gezien als één van de gevaarlijkste landen ter wereld. Zij citeert vervolgens een artikel uit The Guardian (<https://www.theguardian.com/world/2019/nov/22/el-salvador-a-nation-held-hostage-a-photo-essay>) en Foreign Policy (<https://foreignpolicy.com/2019/11/30/el-salvador-gang-violence-msl3-nation-held-hostagephotography/>) van november 2019. Zij stelt verder dat met de huidige coronacrisis de situatie helemaal dreigt te ontsporen en dat zij geconfronteerd zal worden met bendes die hun afpersen, geen werk zullen hebben door de crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kan krijgen indien zij besmet geraakt met deze ziekte.

Zij stelt dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig tewerk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft en dat dergelijke manier van redeneren en gebrekkig onderzoeken dan ook op kennelijke wijze het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schenden.

Zij vraagt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en haar de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde dat de bestreden beslissing vernietigd moet worden en teruggestuurd moet worden naar het CGVS voor verder grondig onderzoek.

2.2. Verzoekende partij voegt de bestreden beslissing, het bewijs pro deo rechtsbijstand en een uittreksel van "Country Policy and Information Note" van januari 2021 toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende Nota

Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin volgend nieuw element ter kennis wordt gebracht: COI Focus, "El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire" van 13 juli 2021.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op de vrees van verzoeker om door bendeleden in El Salvador gedood te worden. Volgens zijn verklaringen woonde verzoeker tot zijn vertrek uit El Salvador op 18 januari 2020 in Residencial Antonio in Santa Tecla, waar bende MS 13 aanwezig is. Hij verklaart dat hij bij twee gelegenheden bedreigd werd door bendeleden met een wapen. Op 9 januari 2020 werd hij samen met drie vrienden bedreigd in een restaurant maar de drie bendeleden konden overmeesterd worden door de beveiligingsagenten van het restaurant. Verzoeker belandde in een depressie en besliste samen met zijn broer J. het land te verlaten en ging op 15 januari 2020 zijn paspoort halen. Toen hij later die dag ging voetballen met vrienden in Residencial Las Colinas werd hij na de training opnieuw bedreigd door dezelfde drie onbekende mannen waarvan één een wapen op hem richtte en hem zei dat hij hem er nooit meer wilde zien en dat zij hem de volgende keer dat ze hem zagen zouden vermoorden. Thuisgekomen vertelde hij alles aan zijn moeder en zochten zij een vlucht naar België.

5.3. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming een kopie van een paspoort en een identiteitskaart neer. De Raad acht de identiteit en Salvadoraanse nationaliteit van verzoeker, die niet betwist wordt door verwerende partij, voldoende aangetoond.

5.4. Het verzoek om internationale bescherming vindt zijn oorsprong in twee beweerde incidenten met bendeleden die verzoeker zou hebben meegemaakt.

Uit de beschikbare landeninformatie met betrekking tot El Salvador blijkt dat er verschillende goed georganiseerde bendes actief zijn zowel in de steden als in rurale gebieden van El Salvador. De bendes maken zich schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen en diverse (seksuele) geweldplegingen, gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor El Salvador momenteel als één van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt beschouwd. Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren ook burgers met een duidelijk profiel zoals burgers die zich tegen bendes verzetten, zoals informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of burgers die professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten ((COI Focus, *Salvador: Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020, UNHCR, *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, March 2016).

Daargelaten de vraag of het verzoek om internationale bescherming verband houdt met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie, stelt de Raad vast, na grondige lezing van verzoekers verklaringen in het licht van de beschikbare landeninformatie, dat deze dermate vaag en onsamenhangend zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Zo zijn verzoekers verklaringen over het eerste beweerde incident in het restaurant waarbij hij en zijn drie vrienden bedreigd zouden zijn geweest door drie onbekende mannen, niet consistent. Zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing verklaart verzoeker immers eerst tijdens het vrij relaas dat de eerste keer dat de mannen in het restaurant waren, zij het restaurant weer verlieten zonder dat zij verzoeker en zijn vrienden aanspraken en na 15 minuten terugkeerden en hen vroegen of zij problemen met hen hadden (notities PO, p. 6), terwijl hij nadien tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat zij toen zij het restaurant binnenkwamen zij hun bestelling plaatsten bij de kelner maar zij hun bestelling nooit gekregen hebben omdat zij zich hebben recht gesteld en naar verzoeker en zijn drie vrienden zijn gekomen en hen hebben bedreigd (notities PO, p. 10). Geconfronteerd met de vaststelling dat hij eerst verklaarde dat de drie mannen het restaurant eerst verlieten zonder verzoeker en zijn vrienden aan te spreken wijzigt verzoeker opnieuw zijn verklaring en stelt *“Dus de eerste keer zijn ze gaan zitten, ze zijn terug buiten gegaan, dan zijn ze terug binnen gekomen en dan is er gebeurd wat er is gebeurd”* (notities PO, p. 10). De Raad stelt, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat hieruit blijkt dat verzoeker het feitenrelaas op dit punt herhaaldelijk wijzigt en minstens dat verzoeker zelf blijkbaar verward is over de precieze gang van zaken tijdens het incident in het restaurant. Verder zijn verzoekers verklaringen over de manier waarop de veiligheidsagenten van het restaurant zouden zijn tussengekomen om de drie onbekende mannen te overmeesteren, weinig gedetailleerd en niet aannemelijk. Verzoeker verklaart hierover namelijk eerst enkel dat de twee beveiligingsagenten zijn tussengekomen en de drie mannen hebben buitengezet. Later gevraagd wat de security van het restaurant precies deed, stelt verzoeker dat *“de veiligheid heeft hen vastgepakt, het wapen afgenomen. De andere heeft het wapen opnieuw afgepakt. En die van de veiligheid heeft gezegd dat we beter ernstige of zwaardere problemen vermijden”*; en dat, wat de andere twee mannen betreft *“die van de veiligheid zijn hen ook gaan vastnemen en ze hebben ze drie op een rij gezet en de mannen van de veiligheid zijn er voor aan staan opdat er niets zou gebeuren”* (notities PO, p. 13). De Raad kan de commissaris-generaal volgen waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker geen doorleefd en overtuigend beeld weet te schetsen van de manier waarop de twee beveiligingsagenten de drie onbekende, gewapende mannen, zouden hebben overmeesterd. Dat de beveiligingsagenten niet gewapend zouden geweest zijn, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, kan niet worden afgeleid uit de notities van het persoonlijk onderhoud, maar dit doet niets af van de vaststelling dat verzoekers verklaringen over het overmeesteren van de drie onbekende mannen, niet overtuigend en weinig aannemelijk zijn. Dit is des te meer het geval nu verzoeker verklaart dat één van de onbekende mannen het wapen van de veiligheidsman zou hebben teruggenomen op het ogenblik dat de drie mannen op een rij stonden (notities PO, p. 13). Dat de drie mannen door twee mannen van de veiligheid van het restaurant blijkbaar zonder al te veel problemen zouden overmeesterd zijn op de manier waarop verzoeker het beschrijft, is al weinig aannemelijk. Dat één van de mannen zijn wapen zou hebben teruggenomen van één van de mannen van de veiligheid, evenmin zonder slag of stoot nadat zij op een rij waren gezet, is gezien de context geschetst door verzoeker, wel zeer onwaarschijnlijk nu de reden waarom zij overmeesterd werden de bedreiging met dit wapen zou zijn geweest. De Raad stelt vast dat verzoeker geen ernstig verweer voert tegen de pertinente motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot het weinig doorleefde en onsamenhangende karakter van zijn verklaringen met betrekking tot het door verzoeker voorgehouden incident in het restaurant. Dat verwerende partij spijkers op laag water zou zoeken en tegenstrijdigheden zoekt waar er geen zijn en zich louter zou baseren op haar subjectief aanvoelen kan gezien het voorgaande, geenszins worden bijgetreden, noch dat de verschillen in zijn opeenvolgende verklaringen slechts details zouden betreffen, zoals verzoeker beweert in het verzoekschrift. De bedreiging door onbekende mannen in het restaurant met een wapen, behoort tot de kern van verzoekers vluchtrelaas en, althans volgens zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, de reden waarom verzoeker besliste het land te verlaten. Indien verzoeker daadwerkelijk bedreigd werd in een restaurant door drie onbekende mannen, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij hierover voldoende nauwkeurige en consistente verklaringen kan afleggen. De commissaris-generaal heeft op basis van een objectieve analyse van verzoekers verklaringen terecht besloten dat verzoekers verklaringen over het beweerde incident in het restaurant vaag en weinig doorleefd zijn en de vastgestelde tegenstrijdigheden zijn relaas ongeloofwaardig doen overkomen. De Raad stelt bovendien ten overvloede vast dat verzoeker zich de naam van het restaurant niet herinnert *“want heb er nooit op gelet”* maar anderzijds verklaart dat hij er voordien al twee keer was geweest. Dat verzoeker zelfs de naam van het restaurant waar hij volgens zijn verklaringen samen met zijn vrienden met een wapen zou zijn bedreigd, en waar hij tot drie keer toe zou zijn geweest, niet meer zou weten, is weinig aannemelijk

en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over het beweerde incident. Dat verzoeker emotioneel was tijdens het persoonlijk onderhoud, zoals verzoeker doet gelden in het verzoekschrift, kan de hoger vastgestelde tegenstrijdigheden en ongerijmdheden in zijn relaas niet verklaren. Waar verzoeker nog stelt dat hij bedreigd werd met een pistool, hier nog steeds nachtmerries door heeft en aan een depressie lijdt, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker geen enkel document aanreikt waaruit kan blijken dat hij daadwerkelijk aan een depressie lijdt, noch aantoonbaar dat zijn gemoedgesteldheid hem heeft verhinderd een coherent en aannemelijk relaas te vertellen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS of tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Door louter een passage uit de notities van het persoonlijk onderhoud te citeren waarin werd genoteerd dat verzoeker emotioneel of in tranen was en te stellen dat verwerende partij bezwaarlijk kan beweren dat het relaas niet doorleefd zou zijn en dat verzoeker niet oprecht overkwam, slaagt verzoeker er geenszins in de pertinente motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot het eerste beweerde incident in het restaurant te weerleggen. Verzoeker biedt hiermee immers geen plausibele verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en zijn vage en onwaarschijnlijke verklaringen over dit incident.

Voorts stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op goede gronden stelt dat verzoekers gedrag in de dagen na het incident niet strookt met diens beweerde vrees voor de drie onbekende mannen, nu hij enerzijds verklaart dat hij uit vrees voor zijn leven zich na het incident in het restaurant thuis opsloot maar op 15 januari 2020 ging voetballen met zijn vrienden, waardoor hij zich uiteraard wel degelijk blootstelde aan verdere bedreigingen. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden het volgende gesteld: *“Voorts dient te worden opgemerkt dat uw eigen gedrag niet valt te rijmen noch met uw eigen vrees, noch met het gedrag dat te verwachten kan worden van iemand die zich in een dussdanige situatie bevindt. Zo besliste u na de bedreiging in het restaurant onmiddellijk het land te zullen verlaten omdat u voor uw leven vreesde en sloot u zich gedurende enkele dagen thuis op, maar besliste u tegelijkertijd op 15 januari om te gaan voetballen met uw vrienden (CGVS p. 6, p. 7 en p. 14). Van 9 tot 15 januari nam u extreme maatregelen. U zat opgesloten thuis en bracht uw dagen omwille van uw depressie al liggend, al slapend en zonder te eten door (CGVS p. 16). U wordt gewezen op uw angst en de hiermee gepaard gaande beslissing het land te zullen verlaten en gevraagd hoe het komt dat u ging voetballen op 15 januari. U zegt dat dit was om aan de stress en depressie te ontsnappen. U wordt gevraagd op welke manier het u zou helpen ontspannen om buiten te komen, gezien u angst had dat u vermoord kon worden buiten. Hierop zegt u slechts dat het een handelen zonder denken was. Dat u wel zou hebben beslist het land te verlaten wegens een vrees voor uw leven maar dan plots naar buiten zou gaan om te voetballen, en u hier louter over weet te zeggen dat u niet nadacht op dat moment, is weinig overtuigend. Gevraagd of u enige voorzorgsmaatregelen nam toen u ging voetballen, zegt u dat u met uw gsm in de hand ging om uw moeder te kunnen verwittigen en het op een lopen te kunnen zetten (CGVS p. 15). Dit valt bezwaarlijk te rijmen met uw stelling als zou u “zonder nadenken” besloot om te gaan voetballen. Het is bovendien redelijk te stellen dat het houden van uw gsm in uw hand niet kan worden beschouwd als een voorzorgsmaatregel die u zou kunnen beschermen tegen de moordlustigheid van drie agressieve mannen. Bovendien ging u op 15 januari met de bus naar Residencial Las Colinas waar u voetbalde (CGVS p. 16). Het is echter algemeen geweten dat het openbaar vervoer in El Salvador zeer gevaarlijk is en dat er vaak verschillende criminele feiten worden gepleegd op de bus zelf. Uw nonchalante beslissing om te gaan voetballen op 15 januari doet, versterkt door het feit dat u geen enkele geldige voorzorgsmaatregel nam, ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw algehele relaas.”* De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid laat en neemt deze dan ook over in zijn arrest. De vaststelling dat verzoeker het blijkbaar geen probleem vond om met zijn vrienden te gaan voetballen enkele dagen na het beweerde incident in het restaurant doet niet alleen afbreuk aan de ernst van de door hem voorgehouden vrees maar eveneens aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Verder stemmen verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot het gesprek dat hij met zijn moeder zou hebben gehad in de taxi na het incident in het restaurant en over het ogenblik waarop hij besliste om El Salvador te verlaten, niet overeen met zijn verklaringen hierover tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Zo verklaart verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud eerst dat hij in de taxi zijn moeder belde en dat ze gevraagd heeft *“alles goed met je”* (notities PO, p. 7), maar verder niet uitweidt over wat hij precies zou gezegd hebben. Later gevraagd wat verzoeker juist zei tegen zijn moeder in de taxi verklaart verzoeker *“Dus ik heb haar gezegd dat ik bedreigd ben geweest. Ik heb haar verteld wat er was gebeurd. Ik heb enkel gezegd dat we onderweg waren en verteld wat er in de bar/resto was gebeurd”* waarna hij uitdrukkelijk bevestigt dat hij aan de telefoon tegen zijn moeder heeft verteld wat er was gebeurd in de bar/resto (notities PO, p. 14). Pas wanneer hij geconfronteerd wordt met zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken - waar hij stelde dat hij

zijn moeder toen slechts vertelde dat hij een probleem had gehad en dat hij het probleem pas bij zijn thuiskomst vertelde aan zijn moeder (vragenlijst CGVS) - verklaart hij dat hij *“Dus ja ik heb haar gebeld, heb haar gezegd dat ik een probleem heb gehad en probleem heb gehad, en bij thuis komen heb ik haar verteld dat ik volledige verhaal heb gedaan”* (notities PO, p. 14). De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij wat er gebeurd was in het restaurant reeds in de taxi aan zijn moeder via de telefoon vertelde en daarop bevestigend antwoordde om onmiddellijk daarna zijn verklaring te wijzigen nadat er hem op gewezen werd dat hij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken iets anders had verklaard. De vaststelling dat hij over het tijdstip waarop hij zijn moeder vertelde wat hij precies had meegemaakt zijn verklaringen aanpast naargelang hij geconfronteerd wordt met wat hij vertelde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, illustreert verder dat verzoeker er niet in slaagt consistente verklaringen af te leggen en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het door hem voorgehouden incident in het restaurant. Hetzelfde geldt voor zijn verklaringen met betrekking tot het tijdstip waarop hij besliste om El Salvador te verlaten. Ook hierover legt verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaringen af die niet overeenstemmen met zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Waar hij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat hij na het incident in het restaurant inging tegen het advies van zijn moeder om het land te verlaten met het argument dat de onbekende mannen misschien hadden gedronken of drugs genomen en dat hij pas na het tweede incident besliste het land te verlaten (vragenlijst CGVS, punt 5), verklaart verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij verwerende partij dat hij na het incident in het restaurant in een depressie was beland en toen al had beslist om het land te verlaten, waarna hij op 15 januari 2020 zijn paspoort ging halen (notities PO, p. 7). Hiermee geconfronteerd stelt de Raad vast, zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing, dat hij slechts nietszeggende, ontwijkende antwoorden geeft (notities PO, p. 14) waarin hij in wezen herhaalt dat hij en zijn vrienden dachten dat de drie onbekende mannen hadden gedronken, maar op geen enkele wijze de vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen over het ogenblik waarop hij besliste om weg te gaan, concreet weerlegt of er zelfs maar op in gaat. Ook in het verzoekschrift voert verzoeker geen ernstig verweer tegen deze vastgestelde tegenstrijdigheden. Hij beperkt zich immers tot de stelling dat hij pas op het CGVS de kans kreeg om alles uitgebreid te vertellen terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken alles kort en bondig moest vertellen, dat er fouten kropen in de vertaling en dat hij telkens werd onderbroken. Dat zijn verklaringen foutief zouden zijn vertaald en dat hij telkens werd onderbroken zijn loze beweringen die verzoeker op geen enkele wijze aan de hand van concrete voorbeelden staaft en kunnen op geen enkele wijze de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen bij beide instanties, in een ander daglicht plaatsen. De loutere stelling dat verzoeker volhardt in zijn verklaringen zoals gedaan op het CGVS volstaat daartoe evenmin, nu hierboven werd vastgesteld dat verzoeker ook tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS zijn verklaringen met betrekking tot deze elementen voortdurend wijzigt en bijstuurt, naargelang hij wordt geconfronteerd met zijn tegenstrijdige verklaringen in de vragenlijst CGVS en hij hiervoor evenmin geen enkele plausibele verklaring voor aanreikt.

Ook met betrekking tot het tweede incident waarvan verzoeker beweerdelijk het slachtoffer werd op 15 januari 2020, stelt de Raad vast dat verzoeker vage en weinig overtuigende verklaringen aflegt en hierover helemaal niets vertelde aan zijn drie vrienden die volgens zijn verklaringen samen met verzoeker bedreigd waren door dezelfde drie onbekende mannen in het restaurant op 9 januari 2020. Deze vaststelling doet als dusdanig verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden problemen, nu redelijkerwijze zou kunnen verwacht worden van verzoeker dat hij zijn vrienden hiervan zou inlichten om hen te waarschuwen dat ook zij mogelijks nog steeds risico liepen om bedreigd te worden door deze drie mannen. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt geargumenteed: *“Ook over dit tweede incident zijn uw verklaring op het CGVS oppervlakkig en vaag. Op de DVZ verklaart u hierover dat u rond 16 uur ging voetballen en dat u rond 18.30 uur naar huis ging. Op weg naar huis kruiste een camionette uw pad en de drie mannen van in het restaurant sprongen eruit. Vervolgens kwam nog een andere wagen aan waaruit nog eens twee mannen kwamen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS vertelt u tijdens het vrije relaas het volgende hierover: “Dus om 4 uur ga ik spelen en drie individuen zijn opnieuw me komen bedreigen. Daarop is er een camionette tevoorschijn gekomen waar twee vrienden zijn uitgestapt van hen en één heeft een pistool getrokken en gezegd dat hij me daar niet meer wilde zien”. U herhaalt nog dat ze zeiden dat ze u daar niet meer wilden zien (CGVS, p. 7). Dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud een emotionele indruk nalaat maar uiteindelijk dergelijk oppervlakkige en vage verklaringen aflegt, die bezwaarlijk overeenkomen met uw verklaringen op de DVZ doet verdere twijfels rijzen. Ook dient nog te worden opgemerkt dat uw broer ook reeds problemen had gekend met bendeleden en met zijn leven bedreigd was geweest. Zijn problemen vonden plaats op 29 december, enkele dagen voordat u zelf problemen kende (CGVS X Vragenlijst, 5). Wanneer u wordt gevraagd of het incident van uw broer enige invloed op u zelf heeft gehad, begrijpt u de vraag niet. Gevraagd hoe u er op reageerde toen u hoorde wat uw broer was overkomen, zegt u slechts dat u zich slecht en ongerust voelde.*

Gevraagd of dit iets voor u veranderde, bijvoorbeeld op vlak van routines, zegt u slechts dat u met voorzorg bleef en oplette wanneer u alleen was (CGVS p. 17). Dat u dan op DVZ verklaarde na het eerste incident zich geen zorgen te maken – dat die mannen “gewoon drugs hadden genomen” – valt hier moeilijk mee te rijmen. Dat u nu bovendien verklaart reeds ongerust zou zijn geweest over wat uw broer was overkomen en hierdoor voorzichtiger leefde, doet verder nog meer vraagtekens plaatsen bij uw keuze om te gaan voetballen nadat u kort daarna zelf problemen kende. Voorts is het gebrek aan communicatie met uw drie vrienden R., N. en D., zeer opvallend. Zo is het zeer vreemd dat u besliste om hen niet in te lichten over het incident dat plaats vond op 15 januari. Gevraagd waarom u hen hier niets over vertelde, zegt u dat dat was om hen geen schrik aan te jagen. Gevraagd of u hen niet kon waarschuwen en juist kon helpen door hen een signaal te geven dat jullie nog wel degelijk in gevaar waren, antwoordt u niet op de vraag. U zegt slechts dat na het incident zij aan u hebben gevraagd hoe het met u was en u zei dat u beter was. U heeft hen verder niets gezegd omdat zij ook in huis bleven en enkel met hun ouders buiten kwamen. Nogmaals gevraagd of u niet denkt dat u hen had kunnen helpen door hen te vertellen dat die mannen u een tweede keer hadden benaderd, zegt u slechts dat u hen had kunnen verwittigen maar dat dat gelijk stond met hen en hun familie meer schrik aanjagen. U wordt er op gewezen dat het risico nu eenmaal bestaat en dat u hen niet helpt door er niet over te praten. U wordt er op gewezen dat uw vrienden misschien inderdaad schrik zouden hebben moest u hen dit vertellen, maar dat zij dan ten minste wel hun voorzorgsmaatregelen zouden kunnen nemen. Wederom ontwijkt u de essentie van de opmerking en zegt u dat ze na het eerste incident de voorzorgsmaatregelen namen om niet meer te voet buiten te komen, enkel met de auto en met de ouders. U weet echter niet tot wanneer ze deze voorzorgsmaatregelen hebben genomen, wat uw vorige antwoord aan betekenis ontnaemt (CGVS p. 17). Dat u uw vrienden niet inlichtte over het tweede incident dat u kende is een vreemde keuze. U geeft voor deze keuze geen aannemelijke verklaring, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Via uw vrienden, die alle drie nog in de buurt van Santa Tecla wonen, heeft u verder ooit nog iets gehoord van de mannen waarmee jullie problemen kenden (CGVS p. 16, p. 17 en p. 18). Gevraagd waarom uw vrienden geen problemen meer hebben gekend met de bendeleden, zegt u dat dat is omdat zij voorzorgsmaatregelen hebben genomen. Ze kwamen niet meer alleen buiten en gingen enkel met de wagen weg (CGVS p. 18). Zoals echter reeds opgemerkt verklaarde u zelf dat u niet weet of ze deze voorzorgsmaatregelen nog toepassen sinds uw vertrek uit het land. Hierdoor verliest uw verklaring voor de reden dat uw vrienden geen problemen meer hebben gekend zijn betekenis. Via uw familie heeft u ook nooit meer iets vernomen over deze mannen (CGVS p. 19). Uw familie heeft ook geen problemen meer gekend (CGVS X p. 6). Dat u nooit iets meer over de mannen of hun drijfveer zou zijn te weten gekomen en dat niemand in El Salvador nog problemen met hen zou hebben gekend, is opmerkelijk. Dit komt de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede.” De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid laat en neemt deze dan ook over in zijn arrest.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker evenmin overtuigende verklaringen aflegt over de aanwezigheid van bendeleden in de wijken waar hij woonde en voetbal speelde in Santa Tecla. Hij verklaart dat de bende MS aanwezig is in zijn wijk maar kan verder niets vertellen over de concrete impact van de aanwezigheid van bendeleden in zijn wijk, hun activiteiten en wie er beschermingsgeld moest betalen aan de bende (notities PO, p. 3). Met betrekking tot de Residencial Las Colinas, waar verzoeker ging voetballen met vrienden, weet hij zelfs niet of er een bende aanwezig was en dat hij nooit iets van de aanwezigheid van bendes heeft gemerkt. Verder verklaart verzoeker ook dat hij niet weet of de drie onbekende mannen die hem en zijn vrienden zouden bedreigd hebben, tot een bende behoren en als dat zo zijn dat hij niet weet tot welke bende zij zouden behoren (notities PO, p. 11-12). De vaststelling dat verzoeker omzeggens niets weet te vertellen over de manier waarop de bendeleden aanwezig waren in zijn wijk en er opereerden in de praktijk doet verder afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid, nu hij tegelijk verklaart dat hij opgroeide in zijn wijk en dat de bende MS 13 er aanwezig is. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat bendeleden een verregaande controle uitvoeren op de bewoners van de wijken waar zij de plak zwaaien en dat er een aantal ongeschreven regels gelden (COI Focus Salvador. *Situation Sécuritaire*, p. 11). Dat verzoeker hier weinig tot niets kan over vertellen terwijl hij er woonde en zelfs een aantal maanden een groenten-en-fruitkraam had, is weinig aannemelijk in het licht van de beschikbare landeninformatie en doet verder afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid.

Waar verzoeker nog aanvoert dat verwerende partij verzoeker niet in ernst kan verwijten dat hij niet weet waarom hij plots werd aangesproken door de drie onbekende mannen terwijl hij voordien nooit problemen kende, kan de Raad verzoeker weliswaar volgen waar hij stelt dat de gedragingen van bendeleden niet altijd logisch zijn, maar stelt vast dat dit geen afbreuk doet aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat zijn verklaringen over de voorgehouden problemen onsamenhangend, op

bepaalde punten tegenstrijdig en weinig aannemelijk zijn omwille van de hierboven uiteengezette redenen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

Waar verzoeker nog opwerpt, onder verwijzing naar een rapport van het UK Home Office, “*Country Policy and Information Note*” van januari 2021, dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het kwetsbaar profiel van verzoeker en het feit dat hij in El Salvador geen bescherming kon genieten van de autoriteiten, heeft de Raad hierboven vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met bendeleden en dat hij verder ook niet specificceert waaruit zijn specifieke kwetsbaarheid kan blijken. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador. Gelet op hetgeen voorafgaat maakt verzoeker een dergelijk risico niet aannemelijk. Verzoekers betoog met betrekking tot de afwezigheid van overheidsbescherming in El Salvador is bijgevolg niet dienstig.

De door verwerende partij bijgebrachte COI Focus van 13 juli 2021 waarin de landeninformatie met betrekking tot terugkeer van Salvadoranen na een periode in het buitenland wordt geactualiseerd bevestigt de conclusie in de bestreden beslissing dat volgens een aantal bronnen Salvadoranen die terugkeren uit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als diegenen die niet emigreerden. In de toelichting in de aanvullende nota bevestigt verwerende partij de analyse van de situatie van terugkeerders in de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot het risico op vervolging of ernstige schade op basis verzoekers verblijf in het buitenland, noch tegen de analyse in de aanvullende nota van verwerende partij op basis van de nieuwe COI Focus van 13 juli 2021 en dat verzoeker in dit verband ook geen vrees heeft uitgesproken.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van zijn eerdere beweerde problemen en/of het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

5.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht. Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “*reëel risico*” dient te lopen. Het begrip “*reëel risico*” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch.

Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door verwerende partij blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in El Salvador.

6.3. In zoverre verzoeker zich, wat het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 b) van de Vreemdelingenwet betreft, baseert op de bovenvermelde vluchtmotieven, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bovenstaande vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat hij de beweerde bedreigingen niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover ongeloofwaardig zijn. Verzoeker brengt verder geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in zijn hoofde kan worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd.

Voor zover verzoeker een reëel risico op ernstige schade poogt aan te tonen door te stellen dat door de coronacrisis de situatie in El Salvador helemaal dreigt te ontsporen, hij geen werk zal hebben door de crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kan krijgen indien hij besmet zouden geraken met deze ziekte en daardoor geen menswaardig leven zal kunnen leiden, wijst de Raad er op dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo oordeelde het Hof dat het feit dat het risico op onmenselijke behandeling wegens een ernstige ziekte als gevolg van het ontbreken van de nodige gezondheidszorg in het land van herkomst in uitzonderlijke gevallen onder artikel 3 van het EVRM valt, niet betekent dat een derdelander die aan dergelijke ziekte lijdt op grond van de Kwalificatierichtlijn subsidiaire bescherming moet worden verleend. Uit artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 § 1 de omzetting in Belgisch recht vormt, volgt immers dat “*ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst*” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40. Naar analogie en samen gelezen met de rechtspraak van het EHRM inzake de relevantie van socio-economische omstandigheden in asielzaken is vereist dat de precaire socio-economische situatie in het land van herkomst moet zijn veroorzaakt door het handelen of nalaten van een overheids- of niet-overheidsactor van vervolging, waardoor de verzoeker in een situatie van extreme armoede belandt die gepaard gaat met de onmogelijkheid om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, om in een onmenselijke over vernederende behandeling of bestraffing te resulteren. Verzoeker toont niet aan dat de socio-economische situatie in El Salvador het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van een actor van vervolging of ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet, noch dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Waar verzoeker wijst op de impact van de coronacrisis, volstaat het op te merken dat deze niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)), zodat het mogelijke risico op besmetting niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR *Guidelines*, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door IDMC en het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus, *Salvador. Situation Sécuritaire*, 12 oktober 2020, p. 11-19; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus, *Salvador. Situation Sécuritaire*, p. 14-24).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

De door verzoeker geciteerde artikelen op de website van The Guardian en Foreign Policy van november 2019 kunnen niet tot een ander besluit leiden. Beide artikelen beschrijven de wortels van het bendege geweld, de aard en omvang van dit geweld, de financieringswijzen van de bendes, alsook de manier waarop zij het dagelijkse leven in sommige wijken controleren, maar voegen als dusdanig niets nieuws toe aan de landeninformatie waarop de beslissingen van de verwerende partij zijn gebaseerd en laten niet toe te besluiten dat het geweld in El Salvador willekeurig van aard zou zijn.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat hij op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in

aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET